

Petroianu Aurel Cristian
(1914-2012)

LĂSAȚI-NE PE NOI...

Despre cei morți, acolo... în război,
Voi nu puteți vorbi!... Lăsați-ne pe noi;
Pe noi cei ce-am scăpat cu viață, mai apoi,
Și suntem printre voi...

Noi martori suntem, știm prin ce-au trecut...
Clipa morții lor, întâi, pe noi ne-a durut...
Războiul ne-nfrățise atât de mult,
Că toți ne-ajutăm ca într-un legământ!...

.....
Așadar, lăsați-ne pe noi să vorbim de ei,
În tot ce noi vom spune, vom spune cu temei.

Vom spune și cum e moartea în grozăvia ei,
Pe frontul de luptă, de vrei sau de nu vrei...
Ea este: crudă, oarbă, stupidă, uneori,...
De oboseală aluneci de pe cal,... și mori,
Sau ai călcat pe-o mină și de-odată zbori...
Și-apoi, pe pământ, cu trupu'mprăștiat... cobori...

.....

Vedeți!? Că nu-i ușor să vorbești de morții în război...
Aceasta, o putem face numai noi!...
...de iubiții noștri camarazi ce nu mai sunt cu noi,
Care ne-au lăsat, cu toții, un mesaj, către voi...

.....

E atât de dureroasă amintirea lor...
Când îți revine'n minte privirea lor de dor,
De dor de a trăi, chiar fără-un picior,
Doar să se-ntoarcă acasă, la singurul fecior,
La soția lui dragă pe care o iubea;
La mama lui, bătrână, ce'n rugă'l pomenea;
La calul lui bălan, ce mult la el ținea;
La credinciosul câine, ce-atât îl aștepta...

.....

Cu lacrimile șiroaie, de mână ne strângem,
La inamic, atuncea, nici-unul, mai gândeam...
Jurat-am fiecare, de-o fi să nu murim,
CUVÂNTUL NE VOM ȚINE, CA SĂ VĂ POVESTIM!...

01.09.2006

Maior (r) Aurel Petroianu